

EVROPSKÁ SPACE OPERA

VÁLEČNÍCI

JAGA RYDZEWSKA

CYKLUS ATALAYA
KNIHA PRVNÍ

BROKILON

Jaga Rydzewska

WOJOWNICY

Copyright © 2005 by Jaga Rydzewska

Translation © 2015 by Robert Pilch

Cover © 2015 by Adam Pižurný

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-288-4

Jaga Rydzewska

Válečníci

cyklus „Atalaya“
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Edice

„Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. *Pomníky zimy **

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Světlo pulsaru

Aleš Pitzmos: Záře supernovy *

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. *Hvězdný oceán **
3. *Ušlechtilé příměří **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

Kapitola I

Delfi Douren měla hezký obličej, dlouhé nohy a světlé blond vlasy, které jí sahaly až k pasu. Chladným vzduchem jí zrůžověly tváře. Jak tak stála na větru nad rozbouřeným oceánem, vypadala jako ztělesnění mužských tužeb.

Sule se ale na ni díval s pocitem, který měl k obdivu daleko. Dívka právě dnes začala pracovat jako špeh. A dokonce i v téhle situaci se musela opozdit.

„Delfi, už je čas!“

Vítr popadl slova a proměnil je v útržky zvuků. Kráska k němu přešla, došlapujíc tanečním krokem. Další závan jí zvedl šaty, na okamžik ovinul látku kolem beder a odhalil nohy v celé jejich kráse. Suleho pohled mimovolně zamířil k nim, ale šaty vzápětí klesly na své místo.

„Říkal jsi něco?“ zeptala se Delfi a zvedla obrovské oříškové oči. Navzdory prudkému větru se jí podařilo doširoka rozevřít víčka.

„Říkal jsem, že je čas jít.“

„As Sul, prosím, ještě jednu krátkou chvíličku! Pochop, loučím se s oceánem!“

Sule se opřel o zábradlí a rozhodl se trpělivě čekat. Delfi prostě bývala exaltovaná. Ona exaltace neplynula ani tak z její povahy jako spíše z přesvědčení, že jí to v mužských očích přidává na kráse. Právě teď ale bylo to přesvědčení naprosto neodůvodněné.

Oba stáli na širokém molu, které se táhlo podél břehu. Delfi se odtamtud skutečně mohla kochat úžasným výhledem. Až k horizontu se táhl ocelově šedivý, rozbouřený oceán s bílými hřívami pěny na vysokých vlnách. Těsně nad vodou, poháněná větrem, se sunula oblaka ztěžklá deštěm, která temněla před očima. Každým okamžikem položí vlny jako žito a molo se rozechvěje pod údery bouře. Kam až oko dohlédlo, nezůstala na moři už ani jediná loď.

Na protilehlé straně mola ležela louka porostlá čerstvou, světle zelenou trávou. Opodál šuměl temný les. A uprostřed louky stála kosmická loď připravená ke startu.

Čekala jen na Delfi.

S rozevlátými vlasy a zamyšleným výrazem krásných očí hleděla Delfi kamsi pryč. Vítr foukal čím dál silněji, vlny se s pleskáním rozbíjely o molo. Na počátek jara bylo nezvykle teplo. Delfi, ve vlněných šatech, ještě nestačila prochladnout.

Sule se podíval na hodinky a pak na romanticky pózující dívku.

„Víš,“ zavolal, aby překřičel vlny, „dělají se ti na kůži nějaké ošklivé červené skvrny! Určitě je to tím větrem, že?“

Delfi se zachvěla. Přitiskla si dlaně ke tvářím a polekaně se rozhlédla, jako by hledala nejbližší zrcadlo.

„Možná bychom opravdu měli jít!“ zvolala vysokým hlasem. „Brzy začne pršet!“

Otočila se a zlehka seběhla dolů, na louku. Sule se klidně vydal za ní. Výraz jeho širokého obličeje se vůbec nezměnil.

Obloha zešedla, ztmavla. Když se Sule brodil vzrostlou

trávou, ucítil na obličej první dešťové kapky a automaticky zaklonil hlavu k oblakům. Sotva vkročil na palubu, spustil se prudký liják.

Delfi čekala u vstupu. Usmála se a odhodila dozadu dlouhé prameny blondatých vlasů, jako by z nich chtěla setřást dešťové kapky. Vycházkovým krokem prošla přechodovou komorou, vešla do kormidelny, zastavila se uprostřed a zvědavě se rozhlédla.

Kormidelna vypadala úplně obyčejně, ale pro Delfi mohla být samozřejmě zajímavá. Coby xenolog už určitě několikrát letěla, přinejmenším během studií, ale určitě si nemohla dovolit vlastní loď.

„Ty to vážně umíš pilotovat?“

Sule se usmál. To nábožné vytržení se jí docela povedlo. No prosím – teď k němu pozvedla oříškové oči s výrazem plaché srny... Ta holka se vyzná.

„Pilotování v podstatě není žádné umění. Stačí dát příkaz počítači, za chvíli sama uvidíš. Posad' se a zapni si pásy, startujeme.“

Sedla si, nebo se spíše půvabně usadila, a přehodila si nohu přes nohu. Sule zaujal místo vedle ní. Křeslo pod jeho váhou téměř zasténalo.

Postupně zapnul přístroje a zadal příkazy, vložil název a souřadnice cílového vesmírného tělesa.

„Přijato,“ řekl počítač. „Zapínám umělou gravitaci. Zahajují letovou proceduru.“

Bez nejmenšího přičinění pasažérů se loď pomalu zvedla nad louku. Déšť ji omýval v proudech, rozstříkujících se na lodních bocích.

„Vidíš?“ zašeptal Sule. „Zvládlo by to i dítě.“

Delfi si propletla prsty a zahleděla se na bouřkovou mračna.

„Trochu se bojím.“

„Není čeho. Absolvujeme běžný meziprostorový skok, jen na palubě lodi a ne teleportem.“

„O tom nemluví. Myslela jsem na práci. Ještě nikdy jsem v Sol Wangkuo nebyla.“

„Proč sis vybrala zrovna tuhle specializaci? Rozhoduje se pro ni jen málo dívek.“

„Řeknu ti to, když se nebudeš smát. Bylo mi jich líto, víš, As Sul?“

Zadíval se na ni se zvláštním výrazem v obličeji. „Solarianů?“

„Ano. Víím, že to zní nesmyslně. Přátelé na studiích mi také říkali, že jsou Solariané horší než dravé olihně, že nemají lidské city, jsou nenormální a nemocní... Ale to přece není jejich vina.“

„Příliš zobecňuješ,“ řekl jen.

„Co nadělám s tím, že je mi jich líto? Všech. Lidí i podlidí.“

„Nadlidí také?“

Delfi se usmála a zlehka naklonila hlavu.

„O nadlidech toho víím jen málo. Nikdy jsem žádného neviděla, dokonce ani na fotografii ne.“

„Nechci tě zarmoutit, ale nejspíš je nevidíš. Opouštějí Arkadii jen zřídka. Je to údajně neobyčejně krásná planeta, ale nadlidé tam žijí jako ryby ve zlatém akváriu. Musí obdržet císařský souhlas s každou teleportací, takže když už se mohou dostat pryč, vybírají si ty oblasti Sol Wangkuo, které jsou pro ně atraktivní. A Země je jen provincie. V Sol Wangkuo je spousta zajímavějších míst.“

„Vyslovuješ to jméno stejně jako oni,“ prohodila.

„Ty bys taky měla.“

Zamávala řasami tak dlouhými, že Sul skoro viděl, jak se dotýkají jejích tváří.

„Ale, As Sul, jejich výslovnost je prostě hrozná! ,Sol-Uang-

-Kuo', tři slabiky a dva tóny, a všechno to dohromady zní jako... jako mňoukání. Ostatně, celé to jméno je naprostý anachronismus, že? ,Uang-Kuo' je čínsky ,království', jenomže jim už dlouho vládne císař. A ,Sol' je Slunce Země, protože hvězda Arkadie se jmenuje Asterion. Pojmenoval by někdo rozumný celé velké císařství jménem nějaké periferní hvězdičky? Když už Zemi neberou vážně, měli by být důslední!“

Sule zavrtěl hlavou. No, ne tak docela. Vážně, raději by tady měl exaltovanou Delfi než Delfi-vzdělance. Během tří let studia by mohla někde zachytit, že slunce – úplně každé slunce – v Sol Wangkuo pořád představuje silný náboženský symbol a hraje důležitou roli v mystice Dokonalých. Nemluvě o tom, že se nachází v císařově erbu i znaku celého státu. Delfi, jak je pro ni typické, se na tuhle přednášku určitě opozdila.

„Je čas otevřít tunel,“ řekl nahlas. „Koukni, ukazatel změnil barvu. Je to signál, že je loď připravena k teleportaci.“

Během několika dalších minut měli urazit přibližně tři a půl tisíce světelných let. Vynoří se minutu letu od základny, ukryté pod povrchem temné strany Merkuru. Delfi tam následující čtyři měsíce zůstane jako stážistka. Bylo to její první umístění v životě – v podstatě bezpečné, protože základna prováděla pouze odposlouchávání infopole a registrovala důležitější data. Delfi se ani jednou nesetká se živým Solarianem. Veškerá zavazadla už na ni čekala; stihla je poslat, než se na základně porouchal teleport. Jen kvůli té havárii ji Sule ze zdvořilosti odvezl lodí. Za běžných podmínek byl personál tunelován přímo na místě.

„Koridor se otevírá,“ oznámil počítač. „Zahajuji manévr.“

Sule se pohodlně usadil v křesle a přivřel oči. Subprostor se stejně vymykal lidskému vnímání a jevy, k nimž během přechodu docházelo, byly daleko za hranicemi současné vědy. Člověk jen klouzal nekonečnou oblastí Neznáma... oblastí, které se

podle zdravého rozumu měl vyhýbat, protože tam byl naprosto bezradný.

„As Sul! Něco je špatně!“ ozvala se Delfi podivně pisklavým hlasem.

Sule otevřel oči.

Vyskočil tak prudce, až se mu pásy zařízly do těla.

Obrazovka jiskřila září mohutných explozí. Tunel je znena-dání vyhodil kdesi v otevřeném vesmíru. Nikde v dosahu de-tektořů nebyl ani Merkur, ani žádná jiná planeta. Loď uháněla rovně jako střela na jakési konstrukci zavěšené ve vzducho-prázdnou, připomínající gigantické žížaly spletené do klubka. Konstrukce bezhlesně vybuchovaly, část po části, jako by je zevnitř cosi vyhazovalo do povětří.

„K čertu s tím!“

„Kde to jsme?“ vykotala pobledlá Delfi. „Co se děje?!“

Sule neztrácel čas s odpovědí. Horečně se snažil vyvést hvěz-dolet mimo dosah bitvy. Pevnost visící v prostoru umírala, tr-haná explozemi, ale až do konce se zoufale bránila neviditel-nému útočnickovi střelbou naslepo do celého prostoru, který ji obklopoval.

Nezvládneme to! blesko Sulemu hlavou. *Jsme příliš blízko!*

Lodí zazmítal mohutný otřes. Sule a Delfi dvouhlasně vy-křikli. Obrazovky s rachotem praskly. Sule ještě stačil zahléd-nout, jak stěna letí jeho směrem.

O okamžik později se spustil pronikavý alarm. Zbytečně. Stejně už ho nikdo neslyšel.

Kapitola II

První, co Sule začal vnímat, byl pocit dotěrného nepohodlí.

Vzápětí už dokázal odlišit jednotlivé příčiny onoho pocitu.

Hlava mu třeštila bolestí, ruce měl zkroucené dozadu a znehybnělé, žaludek mu stoupal do krku a nedokázal otevřít oči. Ležel na něčem tvrdém, ale zároveň měl zvláštní pocit, že se vznáší ve vzduchu.

Když se trochu vzpamatoval, soustředil se na vlastní organismus. Bez obtíží zlikvidoval nevolnost a bolest, která mu bušila ve spáncích. Jeho ruce však zůstaly pevně svázané, oči zavřené a pocit beztížného stavu způsobily vedlejší účinky narkotik, které mu kolovaly v krevním řečišti.

Dostal hillium. Jeden z četrných prostředků, lidově nazývaných „elixír pravdy“.

Vycítil kolem sebe pohyb. Někdo přišel a strčil mu pod nos nějakou ostře páchnoucí odpornost. Sule mimovolně pohnul hlavou v náznaku protestu. Pach byl tak dráždivý, až mu pod slepenými očními víčky vyhrkly slzy, prodraly se pod netěsnící náplastí a stekly po tváři. Mezitím ho ten, kdo se nad ním skláněl, popadl za ruce, posadil a opřel o hladkou, studenou

plochu. Musela to být zeď, ale Sule, pořád trpící poruchou rovnováhy, se cítil, jako by visel hlavou dolů a vznášel se přitom v prostoru.

Náhle kdosi začal číst jeho myšlenky. Buď měl ten člověk telepatické schopnosti, nebo prostě zapnul telepator.

Sule si mlhavě a nezřetelně začal vzpomínat na katastrofu své lodi. Tunel musel být poškozený, to je ale směla... Přivolal obrazy Delfiných hladkých stehů, jejího vzrušujícího těla...

Otázka, která nakonec padla, byla vyslovena nahlas:

„Kdo jsi?“

Slova zazněla v jazyce xinés, všeobecně užívaném v Sol Wangkuo. Hlas byl tichý a hluboký, bezpochyby mužský.

„Jsem podčlověk,“ zamumlal Sule. Svaly mu ztuhly. Pomalu, opatrně zkusil změnit pozici. Už se začínal orientovat, kde je nahoře a kde dole. „Co, k čertu... Hej, ty, mám svázané ruce? Proč nemůžu otevřít oči?“

„Jak se jmenuješ, podčlověče?“

„Já? Sule. Tedy Suleyman Rashd.“

„Kde žiješ?“ zeptal se druhý hlas, překvapivě jemný a zvučný jako stříbro, jednoznačně dívčí.

„Na Chotal-Ekwa.“

Byla to příhraniční planeta, obíhající kolem jedné z bližších hvězd souhvězdí Lautaro.

„Kolik je ti let, Sule?“

„Třicet dva arkadijských.“

„Jak jsi vysoký?“

„Dvě stě sedm centimetrů.“

„Kolik vážíš?“

„Nevím přesně. Zhruba sto třicet kilo.“

„Sto třicet, to určitě!“ zabručel mužský hlas evidentně nikoli k zajatci, ale k dívce. „Viděl jsem už dvoudvěřové almamy, které

byly menší než on! Vsadím se, že mu dávali hormony. Podlidé nebývají tak obrovští.“

„Nikdo mi nic nedával...“ Sule se zase pomalu pohnul. „Krásko, jsi tam? Proč nic neříkáš? Máš moc hezký hlas.“

„Čím se zabýváš, Sule?“

„Jsem obchodník. Vozím eleuterium z Chotal-Ekwa do Sundhainarfu.“

Lhostejný mužský hlas se ho velmi detailně vyptal na práci, placení poplatků, poměry na Chotal-Ekwa i na Suleyman Rashdovy soukromé rodinné záležitosti. Sule plynně odpovídal. Znal svou legendu nazpaměť.

„Když ses právě vracel ze Sundhainarfu, proč nemáš peníze? Všechno jsi utratil za sundanské děvky?“

„Ne, kdepak. Vracel jsem se se šesti tisíci červonci.“

„Kam jsi je schoval?“

„Ve skryši na lodi.“

Muž mu samozřejmě okamžitě přikázal popsat úkryt.

„Víš o tom něco, Orié?“ oslovil dívku.

„Prohledali jsme vrak, ale sám musíš uznat, že ta skryš je důmyslná,“ omlouval se příjemný hlas zkroušeně. „Nikdo z našich lidí ji nenašel.“

„Co se stalo s jeho lodí?“

„Zůstala ve vesmíru, *džoude shi*,“ odpověděla dívka zmatečně. „Dostala pořádný zásah plazmou... Oprava by stála celé jmění. Ostatně, ta loď byla vůbec nějak zvláštní.“

Sule čekal, že muž vybuchne hněvem – šest tisíc sundanských červonců byla docela slušná suma – ale on se bez jediného komentáře vrátil k výsledku zajatce.

„Kdo s tebou letěl?“

„Jen Delfi. Moje sestřenice.“

„Spíš s ní?“ zeptala se dívka.

„Ne.“

„Proč? Máš raději chlapce?“

„Chlapce? Kdepak. Nejsem omnisexuální.“

„Všichni jsou.“

„Nesmysl. Ještě se nenarodil nikdo, koho by vzrušovalo všechno, co se hýbe. Nebo dokonce nehýbe.“

„Vědci tvrdí něco jiného.“

„Ach tak,“ přikývl Sule ospale. „Vědci. Nejspíš jsou to ti samí chlápci, kteří tvrdí, že pokud fakta nesouhlasí s teorií, tím hůř pro fakta?“

„Přesněji řečeno, údajně to řekl Hegel,“ pronesla dívka s náznakem úsměvu v hlase.

„Aha. Tak už vím, proč v každém Paláci filozofie stojí Hegelovy busty. Jsi chytrá, krásko, víš to?“

„Vrať se ke tvým preferencím, Sule. Koho upřednostňuješ nejvíce?“

Sule se usmál. Uvědomoval si, že jeho úsměv musí vypadat připitoměle.

„Ženy. Pouze ženy.“

Pak znovu promluvil muž, chladně a neosobně:

„Proč tvoje sestřenice po hilliu usnula?“

„Nemám tušení.“

„Někdo ji učinil odolnou vůči elixíru?“

„Delfi? Určitě má alergii. Je silná alergička.“

„Prověř to, Ori,“ zašeptal muž.

Nastala chvíle ticha. Náhlý vjem cizí přítomnosti zmizel ze Suleho mysli jako odfouknutý. Výslech skončil; telepator byl vypnut.

„Co s nimi uděláme?“ porušila ticho dívka.

„Budou zahrnuti mezi položky zisku k rozdělení.“

„Nemají velkou hodnotu. Vždyť jsou bílí. Dívka má neuvěřitelně ošklivý obličej, příliš dlouhý nos, umělé řasy a k tomu přirozeně světlé vlasy... odporné. Nikdo za ni nedá víc než

patnáct červonců. Toho Rashda bych odhadla na třicet pět, čtyřicet...“

„Počítáš cenu od metru, nebo od kila?“

„Nebud' uštěpačný, Dagu. Možná váží příliš mnoho, ale veškerou jeho hmotu tvoří kosti a svaly. A koukni, vážně je hezký.“

„Nádherný. Mohl by hrát King Konga skoro bez maskování.“

„Plácáš nesmysly. Podívej se, jak má pravidelné rysy. A ten nos. Myslím, že se tomu kdysi říkalo ‚římský profil‘.“

„Ne řecký?“ zažertoval muž.

„Ne, řecký vypadal jinak. Nos byl srostlý s čelem.“

„Zatímco u něj je srostlý s uchem?“

„Jdi s tou svojí matematickou precizností někam. Dobře víš, jak to myslím,“ odpověděla Oria rezolutně.

„Když se ti ten King Kong tak líbí, vezmi si ho.“

„V rámci dělení v tongu?“

„Ne. Oba se stali majetkem organizace. Disponuji s nimi já. Dívku si nechám pro sebe, Suleymana Rashda si necháš ty.“

„Díky, Dagu. Je to největší dar, jaký jsem kdy dostala.“

„Jsem zvědavý, co s ním uděláš,“ poznamenal opět trochu výsměšně muž.

„Popřemýšlím o tom. V poslední době mi scházel někdo, kdo by mě nosil na rukou a uctíval zemi, po které kráčím.“

„Máš mé požehnání. On tě považuje za krásku, ty jeho za krasavce. Hodíte se k sobě.“

Sule jim pozorně naslouchal. Už věděl, kam se dostal. Dívka se zmínila o dělení v tongu, a slovo „tong“ označovalo triádu – podlidskou zločineckou organizaci.

Uslyšel zasyčení otevíraných dveří a pak blížící se kroky.

„Přemístěte ho do pokojů ctihodné Niao Iči,“ přikázal muž.

„Jak si přejete, ctihodný Yaoyingu,“ odpověděl jiný mužský hlas okamžitě.

Suleho popadly silné ruce a postavily ho na nohy. Zachvěl se. Muži ho konečně dopravili na místo – spíše jej táhli, než vedli. Sule byl kamsi vhozen tak tvrdě, že dopadl na obličej. Ve srovnání se zvyklostmi praktikovanými v triádách se k němu ale chovali s překvapivou vlídností; ani jednou ho nikdo nepraštil, nikdo ho nenakopl. Udivovalo ho to, dokud neuslyšel dívčin hlas, který poslal podřízené pryč. Aha, takže transport se uskutečnil pod majitelčíným dohledem.

Kdosi – nejspíše dívka – se dotkl jeho pout.

Okamžik poté mu uvolněné ruce klesly podél trupu. Sotva se stačil posadit, dveře se znovu zavřely. Zůstal sám.

První, co udělal, bylo stržení náplastí z očních víček. Pak zamrkal a rozhlédl se.

Seděl uprostřed malé místnosti bez oken. V jedné ze stěn byly zasazeny dveře, v protilehlé výhledová obrazovka a ostatní byly ozdobeny kompozicemi z visících rostlin. Ze stropu se linulo jemné bílé světlo. Celou podlahu pokrývala měkká podlahová krytina. Dívka viditelně neměla alergii na prach. Buď byla nezvyklou výjimkou, nebo si mohla dovolit genovou terapii.

Jména „Oria“ a „Dag“ musela být soukromými jmény dvou podlidí, kteří ho vyslychali. Slova „Niao Iči“ a „Yaoying“ znamenaly jejich jména v triádě. Sulemu to nic neříkalo. Každý tong měl vlastní terminologii hierarchických hodnotí.

Znovu se rozhlédl. Ani stopy po zrcadle, toaletce, po kosmetickém přípravku. Žádná skříň ani výklenek s oblečením. Pokud Niao Iči disponovala budoárem a garderobou, nemohla být jen tak někdo. Veškerý nábytek tvořila úzká postel pro jednoho, ozdobný taburet a malý stolec.

Sule roztřeseně, nejistě vstal. Pořád se mu točila hlava. Přešel k obrazovce a dotkl se jí bříšky prstů. Předpokládal, že vyvolá menu okna. Obrazovka se rozzářila uměleckým

panoramatem vesmíru. V nekonečné černotě se třpytily myriády hvězd, protkané barevnými závoji mlhovin. Obraz se pomalu přesouval a odhaloval stále nové pohledy na vesmír.

Sule se zamračil. Byl to astronomický hologram, hezký a pečlivě vypracovaný, ale dokonce i kdyby základna triády visela v otevřeném vesmíru, nemohl by se takový obraz na monitoru ocitnout.

Na zkoušku ťukl prsty do obrazovky.

Hvězdy zmizely. Najednou spatřil úplně jiný obraz. Na obzoru zacházelo oranžově rudé slunce. Pod večerní oblohou se rozprostíralo moře černých horských vrcholků. Kam až oko dohlédlo, všude se tyčily ponuré štíty, nahé a mrtvé, beze sněhu i jakéhokoli porostu. Temné skalní masivy se výrazně rýsovaly na pozadí zářivých barev oblohy. Údolí tonula v hlubokém stínu.

Mohl to být přenos z okolí základny – perspektiva hor, viděná z nejvyššího štítu. Pokud ano, ocítl se na nějaké planetě.

Jenže na jaké?

Dveře byly pevně zamčené. Sule sebou hodil na úzké lůžko Niao Iči a rezignovaně zavřel oči.

Kapitola III

Předstíral spánek – po hilliu měl přece usnout – ale byl příliš neklidný, než aby si byl jen na chvílku zdříml.

Dělal si starosti o Delfi. Stačí letný genetický sken a okamžitě vyjde najevo, že nejsou nijak pokrevně příbuzní. To nebyl takový problém; stačí se jen divit a pronést pár ošklivých slov o pokleslých mravech její matky. Ale jak bude dívka snášet pobyt na základně tongu, vydaná na pospas těm nelítostným stvůrám? Válečníci triád byli proslulí bezmeznou krutostí. Dokonce i v Solarianech probouzeli děs – a to už hovořilo samo za sebe.

Triády byly jedinými vládami tolerovanými podlidskými organizacemi. Teoreticky zločineckými a nelegálními, prakticky vedly obchody v dokonalé symbióze s lidskou byrokracií. Obchodovaly, udržovaly mezi podlidmi systém hazardu a veřejných domů, vymáhaly úplatky za to, že nechávaly nezávislé obchodníky žít. Vlady to nezajímalo. Podlidé byli považováni za zvířata, což ale samozřejmě nebránilo tomu řádně je zdanit.

Současné podlidské triády se navzdory zdání nevyvinuly ze

svých jmenovkyň, historických čínských triád. Samozřejmě díky horlivému napodobování dosáhly stejné, nebo možná ještě vyšší úrovně bezohlednosti, což ovšem nic neměnilo na skutečnosti, že byl jejich původ zfalšován. Před několika sty lety tajné organizace – včetně triád – ovládaly Zemi. Zpočátku vládly neoficiálně, později už téměř veřejně. Poskytovaly práci, dělily si trh, vyvolávaly a ukončovaly lokální války, až nakonec začaly rozhodovat o celkové podobě civilizace. Když na troskách předchozích kultur vznikla nová univerzální světová kultura, byly to právě zločinecké organizace, kdo vystavěl základy pozemského společenství. To ony zavedly dočasný řád po Století chaosu, kdy se zhroutil ekonomický systém a v troskách bank padla jak americká technokracie, tak islámská teokracie. A jen díky nim, díky jejich mafiánské kvazistátnosti, nakonec vzniklo Království Země. Proto když za časů Království došlo k dalšímu společenskému dělení, členům těchto organizací se začalo říkat lidé a jejich šéfům nadlidé.

To byla historie. Současné samozvané triády vznikly mezi podlidmi ještě v epoše, kdy se čínská civilizace nacházela v apogeu rozkvětu. V dnešních časech se imitovaná čínsko-japonská tradice dále zachovávala v názvosloví a v povaze triád, přestože svět se už změnil. Nejen mezi podlidmi, ale dokonce i v lidské kultuře – což bylo příznačné – se znovu objevovaly hinduistické, afrosibiřské a smíšené trendy. Počínštlé, ale stále živé. Byli to právě podlidé, kdo se stal ohniskem změn. Lidské společenství bylo příliš stabilní.

Triády měly vlastní rituály, jazyky, symboly a hierarchie. Každý tong byl hermetickým dominiem, zvenčí nedostupným lidem i podlidem. Členům triád se říkalo Válečníci – a skutečně bez ustání vedli krvavé boje s konkurencí a vraždili se navzájem s rafinovaným, vskutku čínským sadismem. Také

prováděli průmyslovou špionáž na území jiných lidských vesmírných civilizací.

Takže nás čerti zanesli do tongu. Co teď? pomyslel si Sule.

Merkur určitě zburcuje centrálu. A centrála pochopitelně začne nejdříve prověřovat, zda dvojice ztracených cestovatelů náhodou nepadla do rukou Agentury... což zabere spoustu času. Neexistuje šance, že by je tu někdo našel clariverem. To místo vypadalo jako podzemní základna a všechna důležitá centra triád byla pečlivě stíněná.

Což neznamená, že by se Sule měl bát. Pro Juna M'bo přece stínění neznamená žádnou překážku. Pokud Jun začne někoho hledat, najde ho. A hledat začne už brzy. Okamžitě po dopravení Delfi do cíle se měl Sule teleportovat na Sanyasin, kde už se nacházel zbytek skupiny. Stačí jen trpělivě počkat a...

Amulet!

Sule se skoro posadil. Najednou si vzpomněl na něco, z čeho se mu zježily vlasy.

Před dvěma týdny mu Jun dal zlatý řetízek s medailonkem. Byl to Junův osobní majetek, amulet jeho katolické víry. S velkým důrazem požádal Suleho, aby ho v následujících dnech nosil na krku. Sule pokrčil rameny a splnil prosbu. Jeho přítel neměl ve zvyku vysvětlovat své rozmary, ale mnohaletá zkušenost Suleho naučila, že v Junových nápadech se vždy ukrývá nějaký smysl.

Podvědomě teď zvedl ruku a cítil, jak se mu žaludek svírá napětím. Řetízek s medailonkem byl pořád na místě. Skvělé. Jenomže dříve nebo později mu ta Oria, nebo jak se jmenuje, přikáže, aby se svlékl. Co pak?

Obyčejný primitivní Válečník by viděl jen zlatou cetku. Většina Solarianů neuměla dokonce ani číst. Jenomže Yaoying a Niao Iči, ať už byli kýmkoli, patřili ke vzdělané elitě. Slyšeli o Hegelovi. Poznají kacířský předmět na první pohled.

A to znamenalo katastrofu.

Klid, řekl tichý, známý hlas.

Hlas zazněl tak čistě a výrazně, jako by Jun stál hned vedle. Sulemu poskočilo srdce.

No konečně. Víš, co se stalo?

Ano.

Kde to jsem?

To místo se jmenuje Migong. Přesněji Migong Yaosai, Labyrintová tvrz. Je to lokální centrum velení Triády tříhlavého draka. Leží v masivu pohoří Atlas na Zemi.

Sule se zamračil. Z více než čtyřicítky solarianských tongů patřila Triáda tříhlavého draka k nejsilnějším.

Do háje. Základna musí být silně chráněná. Bude těžké odsud utéct. Co je s Delfi?

Žije a je v pořádku. S útekem si nedělej starosti. Bard právě začal vymýšlet plán.

Bard ví, kam jsem se dostal?

Samozřejmě.

Největší problém je tvůj medailonek. Pořád ho mám na krku. Až ho Niao Iči uvidí, už mi žádné Bardovy nápady nepomůžou.

Oni už ho viděli.

Co?!

Když jste byli v bezvědomí, Yaoying a Niao Iči vás důkladně prohledali. Viděli ten medailonek. Okamžitě se rozhodli, že ho ani jeden z nich nespatriil na vlastní oči a nemají ani tušení o jeho existenci. Pro jistotu se na něj dokonce ani nezeptali během výslechu.

Ochraňují mě? Suleho to udivilo. Takové věci se v Sol Wangkuo nestávaly! Proč? Jsou to skrytí heretici?

Určitě ne.

Tak proč mě okamžitě nepředali Agentuře?

To je dlouhý příběh. Každopádně tenhle problém můžeš považovat za neexistující. Yaoying a Niao Iči tě budou chránit. Ale dávej si pozor na...

Jun se náhle odmlčel. Telepatický kontakt zeslábl a zmizel v okamžiku, kdy Sule uslyšel syčení otevíraných dveří.

Do místnosti energicky vešla štíhlá, vysoká dívka. Sule vstal a udiveně se na ni zadíval.

Byla bílá. Stejně bílá jako on sám, i když soudě podle opovržení, s jakým mluvila o Delfi, očekával, že uvidí představitelku nejčistší rasy Han. Měla světlou, téměř našedlou pokožku, typickou pro osoby, které tráví hodně času ve vesmíru nebo v podzemních bunkrech. Tmavě hnědé vlasy měla ostříhané, padaly jí na ramena a odhalovaly čelo. Pod modročerveným trojrozměrným tetováním se při troše snahy daly postřehnout jemné rysy – čistě evropské, beze stopy po asiatských nebo černošských příměsích. Nejvíce však poutaly pozornost její oči, veliké a plné světla, s dlouhými řasami. Sule ještě nikdy neviděl tak nezvyklou, stříbřitě šedou barvu duhovek.

Chvíli stáli proti sobě. Niao Iči musela skoro zaklánět hlavu, aby se mu dívala do tváře, ale přesto hleděla chladně a velmi spatra. Sule ji prozkoumal pohledem od hlavy až k patě, stejně bez skrupulí jako ona jeho. Černá kombinéza jí zahalovala celou postavu a visela na jejím štíhlém těle jako beztvary pytel. Určitě se pod ní ukrývaly vystouplé klíční kosti, nicotná ňadra a kostnaté boky. Ať už by ji na rukou nosil kdokoli, určitě by se nenadřel. Jen ony nezvyklé, hezké oči činily její vzhled poměrně snesitelným.

„Kdo jsi?“ zeptal se Sule. Po hilliu by si neměl pamatovat nic, co se stalo, když byl pod vlivem narkotika.

„Oslovuj mě Niao Iči. Nacházíš se na základně mé triády a jsi mým otrokem.“

Sule se zachvěl. Kam se poděl ten milý, zvučný hlas? Zvučným zůstal, samozřejmě, jenže teď už na něm nebylo nic milého. Sálal z něj arktický chlad.

Během rozhovoru s Yaoyingem mluvila Niao Iči, stejně jako všichni Solariané, příliš rychle a příliš monotónně, s mizernou dikcí a slabou, téměř nepostřehnutelnou modulací. Teď, když oslovovala otroka, hovořila výrazně rozkazovacím tónem a vyplivovala z úst ostré příkazy. Znělo to spíše jako štěkání než jako lidská řeč.

Škoda, pomyslel si Sule. *A přešla na xinés hiraketa... škoda.*

Xinés hiraketa byl chudý jazyk s primitivní skladbou. Vznikl jako směs mandarínských, arabských, hindských, anglických a španělských slov, poslepovaných gramatikou založenou na podžinovém principu. Hiraketa se používal k dorozumění v každodenních záležitostech, v tomto jazyce bylo vytvořeno celé virtu, ale vyjadřování jemných myšlenkových nuancí či přesnějších pojmů bylo naprosto nemožné. Proto záhy vznikl dialekt zvaný xinés omoi, obsahující také japonské, latinské a perské elementy, mnohem složitější než jeho původní předobraz. V omoi se dalo nejen myslet, ale dokonce i filozofovat. Byl to však jazyk úzké skupiny nadlidí a nejvyšších lidských kast, jazyk literatury a elit.

A také, jak se ukázalo, to byl soukromý jazyk Yaoyinga a Niao Iči. Před otroky a podřízenými Válečnice automaticky přecházela do primitivního jazyka nevzdělaných kast.

„Nejsem ničím otrokem,“ oznámil Sule rozhodně. V hiraketa to znělo: *Uo bi persún bu abde*. „Já být osoba ne otrok.“

„Máš neaktuální informace. Jsi. Ode dneška,“ informovala ho chladně. „A raději poslouchej mé rozkazy. A teď pojď.“

Mohl jsem dopadnout hůř, řekl si Sule, když za ní vyšel z místnosti. Niao Iči kráčela rázně jako správný voják. Bez

lítosti zvedl pohled od jejich vyhublých hýždí, ztracených v záhybech volné kombinézy. Rozhlédl se.

Podzemní základna triády připomínala mohutný kryt. Jako všechny větší solarianské budovy byla i ona tvořena desítkami identických chodeb, křížících se v pravém úhlu. Stěny byly hustě porostlé fialovým fotoxytem, připomínajícím mech, přetvářejícím oxid uhličitý na kyslík. Strop, natřený luminiscenční barvou, vyzařoval bledé, chladné světlo. Všude panovala sterilní čistota, která ještě podtrhávala neosobní, laboratorní vzhled prostor.

Během několikaminutového pochodu potkali jen skupinku hrajících si dětí – potěr tongu – a dvě hlídky Válečnicků. Válečníci byli po zuby ozbrojení, potetovaní a oblečení do stejných kombinéz jako Niao Iči, ovšem nikoli v černé, ale hnědočervené řadové barvě. Triáda v otázce barev uniforem kopírovala Agenturu ochrany společnosti. Scházely jen výložky s červenými runami.

Na Niao Ičině kombinéze se nenacházelo žádné označení, ale Válečníci procházející kolem se dívce klaněli – a to velmi pokorně.

„Proč je tady tak prázdné?“ zeptal se Sule.

„Skoro všichni jsou v aule. My tam jdeme také.“

„Proč?“

„Uvidíš,“ uřála.

Sule zkusil dotaz z jiného soudku:

„Jak jsem se sem dostal? Letěl jsem na Chotal-Ekwa!“

„Musel jsi špatně spočítat parametry tunelu. Nebo tě to sem zaneslo. Tvoje loď vystoupila ze subprostoru v oblasti planetoidů sluneční soustavy Země. Ocitl ses přímo uprostřed bitvy mezi naším tongem a Triádou řvoucího tygra. Nebýt polarizační ochrany, už bys nežil. Upřímně řečeno, stejně se divím, že jsi naživu.“

„Kdo vyhrál bitvu?“

„My.“

Vyslovila to naprosto lhostejně.

„Ty jsi také bojovala?“

„Jistě.“

Ocitli se na místě.

Dveře auly se před Sulem otevřely.

Kapitola IV

Ve vzduchu se vznášel mdlý, kovový pach krve. Oria seděla nehybně, s naprostou lhostejností sledovala scénu, která se před nimi odehrávala.

Ta scéna probíhala už delší dobu. Začala normálně, ale z minuty na minutu byla čím dál nudnější. A čím dál odpornější.

Dva zajatce zaživa stahovali z kůže a postupně je při tom zbavovali různých orgánů a částí těla. Protože byli celou dobu připojeni k lékařským přístrojům, byli neustále při vědomí a rozhodně nemohli spoléhat na to, že zemřou šokem nebo vykrvácením. Chvála bohům, že nakonec přestali křičet bolestí. Z jejich roztržených úst se linulo jen chraplavé skučení.

Vedle Orie seděl její nový otrok. Mlčel, přestože se už v aule dalo bez potíží hovořit. Byl popelavý v obličejí a ze všech sil se snažil nedívat směrem k umírajícím.

Bábovka, pomyslela si Oria s lítostí. Viditelně je pravdou, že největší muži jsou psychicky nejslabší. Ona sama ten pohled nepovažovala za příjemný, ale přesto zachovávala dekorum a udržela si pózu povýšené lhostejnosti. Nikdo, kdo by se na ni podíval, by nemohl říct, že se jí z pohledu na krev dělá špatně.